

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/7/2016
Identifikačné číslo spisu:	9512100006
Dátum vydania rozhodnutia:	14.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Libor Duľa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9512100006.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Daniela Hudáka, JUDr. Štefana Micháliku, JUDr. Petra Szaba a JUDr. Pavla Farkaša, v trestnej veci obvineného Ing. J. U. pre obzvlášť závažný zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 6 písm. a/ Trestného zákona v štádiu prípravy na zločin podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 14. júna 2017 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. marca 2016, sp. zn. 3 To 7/2015, podľa § 382a, § 386 ods. 1, ods. 2 a § 388 ods. 1 Trestného poriadku takto

rozhodol:

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. marca 2016, sp. zn. 3 To 7/2015, a v konaní, ktoré mu prechádzalo, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Trestného poriadku

p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach § 327 ods. 2 Trestného poriadku, § 225 ods. 1, ods. 6 písm. a/, § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a/, § 13 ods. 1 Trestného zákona, a to v neprospech obvineného Ing. J. U..

Toto uznesenie sa zrušuje.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 25. novembra 2014, sp. zn. PK-1T/2/2012, bol obvinený Ing. J. U. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 6 písm. a/ Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) v štádiu prípravy na zločin podľa § 13 ods. 1 Tr. zák. a obzvlášť závažného zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskych

spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenej dobe od polovice roku 2005 do decembra 2006 v R. a následne aj v U., ako štatutárny zástupca - primátor Mesta R., ako konečného prijímateľa nenávratného finančného príspevku, predložil dňa 9. septembra 2005 na základe výzvy číslo XXXXXXXX-XXX zo dňa 6. júna 2005 (Opatrenie 1.2), vyhlásenej riadiacim orgánom Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky, v rámci Sektorového operačného programu Priemysel a služby (A.), Podpora budovania a rekonštrukcie infraštruktúry (A.), žiadosť o poskytnutie nenávratného finančného príspevku pre Mesto R., F. ul. č. XX, R., IČO: XXXXXX., žiadateľa z verejného sektora v rámci opatrenia 1.2 Sektorového operačného programu Priemysel a služby, v súvislosti s projektom „Priemyselný park Z. R. - M.“ číslo projektu „priemyselný park“ XXXXXXXXXXXX, spracovateľskému orgánu pod riadiacim orgánom, Slovenskej agentúre pre rozvoj investícií a obchodu (SARIO), neposkytol povinné pravdivé údaje týkajúce sa majetkovo právnych vzťahov Mesta R. k pozemkom, slúžiacim na realizáciu uvedeného projektu k nájomnej zmluve zo dňa 6. septembra 2005, ktorým malo mať Mesto R. prenajaté pozemky slúžiace na realizáciu priemyselného parku od R. S., s.r.o., podpísal toho istého dňa dodatok, ktorým v mene Mesta R. postúpil predkupné právo na Z., a.s., hoci v tom čase na základe zmluvy o nájme nehnuteľnosti s následnou možnosťou jej kúpy č. XXXXXXXXXXXX zo 14. januára 2005, mala tie isté pozemky v nájme od R. S., s.r.o., spoločnosť Z., a.s., tento dodatok k nájomnej zmluve nepredložil k žiadosti o poskytnutie NFP, ďalej v rozpore s údajmi uvádzanými v žiadosti schválenej hodnotiacou komisiou, neoznámil, že mesto nezískalo podstatný vplyv v obchodnej spoločnosti IPZ, a.s., ako správcovi priemyselného parku a napriek týmto skutočnostiam podpísal dňa 15. februára 2006 so Slovenskou agentúrou pre rozvoj investícií a obchodu (SARIO), zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. T., účinnú od 18. augusta 2006, na základe ktorej bol Mestu R. poskytnutý nenávratný finančný príspevok v sume 228 515 000 Sk (7 585 308,37 eur), z ktorého 75 % (180 406 579 Sk - 5 988 401, 35 eur) pochádzalo z Európskeho fondu regionálneho rozvoja a 20 % (48 108 421 Sk - 1 596 907,02 eur) zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, zvyšných 5% v sume 12 027 000 Sk (399 223, 26 eur) malo Mesto R. zabezpečiť z vlastných zdrojov, ani po podpise tejto zmluvy v rozpore so schváleným projektom nezabezpečil zaregistrovanie zmlúv o nájme pozemkov a predkupného práva v katastri nehnuteľností a nezabezpečil Mestu R. ako konečnému prijímateľovi podstatný vplyv v spoločnosti Z. R., a.s., čím konal v rozpore s ustanovením § 3 písm. e/ zákona č. 181/2001 Z.z. o poskytovaní dotácií v pôsobnosti Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky a v rozpore s podmienkami implementácie Sektorového operačného programu Priemysel a služby, ktorý je financovaný z prostriedkov Európskej únie a štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, a tým vytvoril podmienky, aby finančné prostriedky, ktoré mali slúžiť výlučne verejnému sektoru, boli použité na zveľadenie a zhodnotenie pozemkov a majetku, ktorý vlastnila súkromná obchodná spoločnosť, avšak do skončenia jeho funkčného obdobia nedošlo k podaniu žiadnej žiadosti o preplatenie finančných prostriedkov.

Obvinený bol za to odsúdený podľa § 225 ods. 6, § 41 ods. 1, § 38 ods. 2 (s poukazom na § 36 písm. j/ a § 37 písm. h/), § 39 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti vyššie citovanému prvostupňovému rozsudku (jeho výroku o vine ako aj treste) podal obvinený Ing. J. U. odvolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 2. marca 2016, sp. zn. 3 To 7/2015, podľa § 319 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) ako nedôvodné zamietol.

Proti naposledy označenému rozhodnutiu podal obvinený - podaním z 3. marca 2016 - prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie, keď ako dovolacie dôvody uplatnil dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por. (t.j., že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu a že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia). Ich bližšie písomné zdôvodnenie uviedol v následných písomných podaniach (zo 7. apríla 2016 a 5. septembra 2016).

Obsah konkrétnych dovolacích námietok vyplýva z ďalších častí tohto odôvodnenia, ktoré sa aj s uplatnenými námietkami vysporiadávajú. Na základe jednej z nich, ktorá je dôvodná, bolo potom napadnuté rozhodnutie zrušené v zmysle výroku tohto rozsudku.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/, § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), že sú splnené obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), ako i podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por.

Zároveň dospel k záveru, že jeden z obvineným tvrdených dôvodov dovolania je zjavne preukázaný a že vytýkané nedostatky povedú k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1 Tr. por., a preto v zmysle § 382a Tr. por. nariadil neverejné zasadnutie, v rámci ktorého bolo zistené, že dovolanie bolo, v ďalej vymedzenom rozsahu, podané dôvodne.

Dovolanie je dôvodné vo vzťahu k okolnosti zmeny podoby skutku v právoplatnom rozsudku (predchádzajúcom dovolaním napadnutému - potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu) - ide o zmenu oproti prvému odsudzujúcemu rozsudku v prejednávanej veci, a to o zmenu vo vzťahu ku kvalifikačne podstatnej okolnosti. Dôvodne uplatnená námietka vecne pomenúva chybu, ktorá je rozhodnutiu vytýkaná v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por., zároveň je označená ako dôvod dovolania (dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. Dovolateľom označená okolnosť bola aj (obsahovo) namietaná v skoršom odvolacom konaní, čím je splnená podmienka podľa § 371 ods. 4 Tr. por.

Dovolateľ síce dotknutú chybu nesprávne právne charakterizoval z hľadiska spôsobu porušenia zákona v konkrétnom ustanovení (aj keď ju správne zaradil pod príslušný dôvod dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por.). Taká nesprávnosť nie je z hľadiska dovolacieho konania podstatná - právne posúdenie vecne namietanej chyby rozhodnutia alebo konania (ak je zistená), vrátane jej zaradenia pod určitý dôvod dovolania, vykoná dovolací súd bez ohľadu na riešenie týchto otázok v podanom dovolaní a úspešnosť dovolania nie je nesprávnosťou vo vyššie uvedenom smere ovplyvnená.

Namietaná okolnosť spočíva v úprave skutku v právoplatnom rozsudku oproti prvému odsudzujúcemu rozsudku z 5. februára 2013, a to v otázke nezískania mestom R. podstatného vplyvu v obchodnej spoločnosti Z., a.s. ako správcovi priemyselného parku (išlo o predpokladané ziskanie 34 % akcií mestom v tejto akciovej spoločnosti). Kým v prvom rozsudku sa podľa formulácie skutkovej vety kladie obžalovanému za vinu, že mesto túto majetkovú účasť nezískalo, po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu z 26. marca 2014 (v ktorom bola táto otázka skúmaná a rozporovaná), v ostatnom rozsudku súd prvého stupňa popis skutku upravil. Konkrétne doplnil skutkovú vetu spôsobom, že sa obžalovanému kladie za vinu neoznámenie z jeho strany agentúre SARIO (zmluvnému partnerovi na poskytnutie nenávratného finančného príspevku), že mesto nezískalo podstatný vplyv vo vyššie uvedenej obchodnej (akciovej) spoločnosti. Konaním, ktoré je súčasťou spáchania trestného činu, teda už nie je samotné nezískanie mestom majetkovej účasti na jej podnikaní, čo zodpovedá (sprostredkovane) aj odôvodneniu rozsudku, ktoré vo vzťahu k predmetnej okolnosti uvádza, že „tento“ rozsudok kladie obžalovanému za vinu neoznámenie kritickej okolnosti pred podpisom zmluvy o poskytnutí príspevku, nie nezískanie vplyvu (akcií) mestom (čl. 28 odsek dole, čl. 29 odsek prvý). Ostatné uznesenie odvolacieho súdu z 2. marca 2016, ktorým bolo odvolanie obžalovaného zamietnuté, uvádza, že tak, ako je naposledy uvedené, bola dotknutá okolnosť obžalovanému kladená za vinu už od podania obžaloby, čo však nezodpovedá (vo vzťahu k výroku o vine prvého rozsudku) skutočnosti (preto aj po zrušení prvého rozsudku k predmetnej úprave došlo).

Podkladom označenej zmeny je, že súdy (prvého aj druhého stupňa) sa zhodli na nemožnosti pričítať v neprospech obžalovaného neodkúpenie akcií mestom. To bolo totiž zapríčinené neodsúhlasením takej

kúpy mestským zastupiteľstvom, ktoré hlasuje nezávisle od vôle primátora (v ktorej pozícii obžalovaný bol). Uvedené posúdenie dotknutej otázky je jednoznačne správne a dovolací súd sa s ním stotožňuje.

Zmena musela byť vykonaná (predovšetkým) vo výroku rozsudku (skutkovej vete výroku o vine), ktorý je právne záväzný a musí zodpovedať použitej právnej kvalifikácii. Ide pritom o okolnosť kvalifikačne relevantnú (za takú ju považovali podľa svojich rozhodnutí aj konajúce súdy).

Z pohľadu dovolacieho súdu, pri právnej kvalifikácii podľa § 225 Tr. zák. ide o posúdenie znaku „vyláka“ od iného dotáciu, subvenciu, príspevok alebo iné plnenie. Pri právnej kvalifikácii podľa § 261 Tr. zák. ide zase (predovšetkým) o znak „umožní spôsobenie sprenevery“.

Vo vecnom vyjadrení, ide o nemožnosť obžalovaného niesť právnu zodpovednosť (akúkoľvek) za rozhodnutie mestského zastupiteľstva, čo však neplatí o zatažení príslušnej podstatnej informácie (v rozpore s jeho doloženou konkrétnou oznamovacou povinnosťou) voči zmluvnému partnerovi, ktorý mal možnosť zmluvu neuzavrieť, a teda poskytnutie príspevku právne nefixovať.

Dovolateľ sa domnieva, že úpravou skutku došlo k narušeniu jeho totožnosti oproti obžalobe, a teda že jeho obhajobné práva boli porušené procesným zákazom takého postupu, zároveň znemožnením obrany proti zmeneným skutkovým zisteniam.

K takto charakterizovanej chybe však nedošlo. Totožnosť skutku je chápaná v trestnom konaní pomerne voľne a je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania, alebo totožnosť následku, a to (aspoň) v podstatnom obsahu. Podstata žalovaného skutku (ako nastalej udalosti) sa v tomto prípade úpravou popisu konania obžalovaného nezmenila. Brániť sa úprave skutku obžalovaný rovnako mal, čo aj učinil, a odvolací súd sa následne touto otázkou zaoberal, aj keď (v zmysle toho, čo bude uvedené nižšie) nesprávne (nezohľadnil ďalej uvedený aspekt rozhodovania).

Problém, relevantný z hľadiska konania po zrušení prvého z rozsudkov súdu prvého stupňa (a v konečnom dôsledku potom aj z hľadiska dovolacieho konania) spočíva v tom, že pôvodný rozsudok bol zrušený len na základe odvolania, podaného obžalovaným. V takom prípade sa prejaví účinok tzv. zákazu „zmeny k horšiemu“ (reformatio in peius), ktorý je vo vzťahu k novému konaniu na súde prvého stupňa zákonom popísaný v § 327 ods. 2 Tr. por. nasledovne:

„Ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.“

Tento zákaz je (na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, účinnej do 30. septembra 1994) bezvýnimčný a všeobecný (predtým platil len pre sprísnenie trestu).

V neprospech obžalovaného teda nemôže byť relevantne zmenený žiaden z výrokov rozsudku, vyhláseného v novom konaní (to platí aj v rovnakej situácii po rozhodnutí dovolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 Tr. por.).

Z hľadiska skoršieho odsudzujúceho výroku o vine je zmenou k horšiemu nielen zmena, ktorá by viedla k prísnejšej právnej kvalifikácii, ale aj zmena, ktorá mení popis skutku, nezodpovedajúci (vo vzťahu k dotknutej okolnosti) použitej právnej kvalifikácii, na taký popis skutku, ktorý už takej kvalifikácii zodpovedá. Inak by sa zmysel univerzálneho zákazu zmeny k horšiemu, viažuci sa na práva obhajoby pri podaní opravného prostriedku, stratil. Obžalovaný by síce svojím odvolaním (len na základe ktorého sa rozhodlo v jeho prospech) obsahovú chybu rozhodnutia vystihol, avšak nič by tým nezískal, nakoľko po reparačnej úprave skutkovej vety by bol opäťovne (a rovnako) odsúdený (ide o inú situáciu, než je náprava odstrániteľného procesného nedostatku v novom konaní, najmä pri dokazovaní, keď ostanú výsledné skutkové zistenia nezmenené). Druhou alternatívou zmeny k horšiemu vo vzťahu k výroku o vine je potom (dokonca) sprísnenie právnej kvalifikácie.

Nie je teda (zamerajúc sa na okolnosti preskúmanej veci) dovolené, aby opravný prostriedok obžalovaného (alebo podaný v jeho prospech) viedol k oprave chyby rozhodnutia, ktorá situáciu A, priaznivejšiu pre obžalovaného (skutková veta nezodpovedá právnej kvalifikácii trestného činu), zmenil na situáciu B, pre neho (zásadne) menej priaznivú, teda horšiu (skutok už zodpovedá právnej kvalifikácii trestného činu).

Zákaz zmeny k horšiemu vyplýva priamo zo zákona a konajúce sudy (v konečnom dôsledku odvolací súd) ho dostatočne nezohľadnili, čím porušili zákon vo vyššie označenom ustanovení (§ 327 ods. 2) Tr. por. v neprospech dovolateľa, naplniac tak dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (porušenie práva na obhajobu zmenou k horšiemu je nepochybne závažné).

V nadväznosti, a vo vzťahu k vyššie popísanej zmene popisu skutkového deja, došlo potom aj k nesprávnej právnej kvalifikácii (dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.), a to v tom zmysle, že skutkovým podkladom pre posúdenie konania obžalovaného (ako trestného činu) bola okolnosť, ktorá bola v pôvodnom rozsudku vyjadrená principiálne odlišne - teda nie spôsobom zodpovedajúcim podľa mienky (v konečnom dôsledku) odvolacieho súdu (v ním „správoplatnom“ rozsudku súdu prvého stupňa) použitej právnej kvalifikácii. Išlo pritom o skutkovú okolnosť, ktorá bola považovaná za priamu súčasť naplnenia zákonných znakov trestného činu.

Bude potrebné v novom konaní po vrátení veci odvolaciemu súdu opätovne rozhodnúť o odvolaní obžalovaného proti ostatnému rozsudku súdu prvého stupňa, vychádzajúc však z podoby skutku, uvedenej v prvom odsudzujúcom rozsudku z 5. februára 2013. Tento skutok (jeho popis) nemôže (ani skôr nemohol) byť už v ďalšom priebehu konania zmenený tak, aby to bolo v neprospech obžalovaného, a to aj z hľadiska zákazu zmeny k horšiemu vo vyššie popísanej podobe (pri súčasnej viazanosti odvolacieho súdu právnym názorom dovolacieho súdu o zmene k horšiemu v zmysle § 391 ods. 1 Tr. por.).

Je potrebné zmieniť sa ešte podrobnejšie o nesprávnom označení zákona v právoplatnom rozsudku súdu prvého stupňa, tak ako na túto nesprávnosť poukazuje dovolateľ, ktorý v nej vidí nesprávnosť právnej kvalifikácie ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Platí, že skutková veta výroku odsudzujúceho rozsudku popisuje skutkový dej, nie právnu kvalifikáciu, ktorú popisuje právna veta, pričom skutková veta (samozrejme) nepopisuje ani označenie predpisov a ich ustanovení, podľa ktorých sa riešia (trestnoprávnu kvalifikáciu podmieňujúce a jej predchádzajúce) „predbežné“ otázky (§ 7 Tr. por.). Tieto sa neuvádzajú ani v právnej vete, kde sa uvádza len znenie kvalifikačne použitého ustanovenia Trestného zákona a riešenie predbežných otázok vyplýva z odôvodnenia.

Treba však rozlíšiť situáciu, v ktorej skutková podstata trestného činu, vyjadrená v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, označuje (konkrétne alebo blanketne) iný právny predpis, ktorý sa tak stáva priamou súčasťou trestnoprávnej úpravy (úpravy Trestného zákona).

Tak je tomu i v prípade § 225 ods. 1 Tr. zák., ktoré ustanovenie hovorí o všeobecne záväznom právnom predpise, podľa ktorého je poskytnutie alebo použitie (zjednodušene povedané) verejných prostriedkov viazané na určité podmienky. Tento právny predpis predstavuje právne - kvalifikačný moment, rovnako ako ostatné také momenty vyjadrené v označenom ustanovení Trestného zákona. Ako už bolo povedané, právna kvalifikácia sa v jej slovnom vyjadrení a paragrafovom číselnom označení uvádza v právnej vete, nie vo vete skutkovej, ktorá je prvou (teda právnej vete predchádzajúcou) súčasťou výroku o vine odsudzujúceho rozsudku. V skutku (skutkovej vete) teda nemá byť označený (ani) do Trestného zákona „integrovaný“ právny predpis, resp. jeho ustanovenie (aj keď by to nebolo relevantnou chybou); v právnej vete je taký predpis označený len jeho znením, ktoré zodpovedá zneniu príslušného, kvalifikačne použitého ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona. Bližšie sa táto otázka potom rieši (opäť) v odôvodnení.

V oboch typovo popísaných prípadoch, príslušné súvisiace právne predpisy (iné než Trestný zákon) nemusia (v princípe nemajú) byť v skutkovej vete označené vôbec, rovnako ani v právnej vete (mimo jej znenia podľa dotknutého ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona). Skutková veta obsahuje popis skutku (činu) tak, aby zodpovedal trestnoprávnej kvalifikácii, čo je podmienené (aj) správnu aplikáciou súvisiacich predpisov. Vo vzťahu k takým predpisom je relevantné odôvodnenie rozsudku, ale nie je rozhodujúce (odôvodnenie môže byť nesprávne, aj keď je aplikácia správna, čo uvedie na pravú mieru súd vyššieho stupňa, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku).

V nadväznosti na to, nesprávny (ale pritom nadbytočný) údaj o právnom predpise v skutkovej vete výroku rozsudku nie je chybou, ktorá by vyvolávala potrebu zrušenia rozhodnutia (k tomu pozri aj rozsudok najvyššieho súdu zo 16. decembra 2014, sp. zn. 2 To 8/2014).

In concreto, údaj výroku rozsudku o neexistujúcom zákone č. 181/2001 Z.z. nie je (zo samotného tohto dôvodu) chybou právnej kvalifikácie. Takou chybou môže byť len kvalifikačná nesprávnosť v príslušnej súvislosti.

Pokiaľ ide o viazanosť poskytnutia a použitia prostriedkov na vopred určené podmienky (určené dokumentmi, uvedenými vo výroku rozsudku, najmä dotknutým projektom a zmluvou, kde je prvoradou podmienkou zachovanie účelu projektu vo všetkých obsiahle definovaných parametroch a súvislostiach), v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa je správny odkaz (čl. 26 odsek dole) na zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, keď prijímateľ berie na vedomie (aj) § 31 ods. 1 písm. a/ zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy.

Podľa tohto ustanovenia porušením finančnej disciplíny je poskytnutie alebo použitie verejných prostriedkov v rozpore s určeným účelom. Tým je vyššie označeným zákonom, teda všeobecne záväzným predpisom, určená podmienka, aby akékoľvek verejné prostriedky boli použité len v súlade s ich účelovým určením (čo je aj ako ratio legis vecne správne, logické a samozrejmé).

Porušenie dotknutej podmienky je podľa znenia skutkovej vety právoplatného rozsudku naplnené, nakoľko podľa nej príspevok bol poskytnutý mestu R. a prostriedky mali slúžiť výlučne verejnému sektoru, pričom obžalovaný vytvoril podmienky, aby boli namiesto toho použité na zveľadenie a zhodnotenie pozemkov a majetku, ktorý vlastnila súkromná obchodná spoločnosť. Či je tento (naposledy uvedený) skutkový záver správny, nemôže dovolací súd na základe dovolania obvineného skúmať, a teda ani meniť (v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. časť vety za bodkočiarku - „správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“).

Taký zákaz platí i o ostatných okolnostiach správnosti a úplnosti skutkových zistení právoplatného rozsudku (to sa netýka okolností, zistenie ktorých bolo vyvolané porušením procesného zákazu, tak ako je to popísané v skoršej časti rozhodnutia, vo vzťahu k úspešnej časti dovolania).

Nad rámec tejto (úspešnej) časti je dovolanie nedôvodné v jeho prevyšujúcich častiach (v súhrne oboch dovolacích podaní).

Predovšetkým ide (najmä v prevažnom obsahu prvého z dovolacích podaní) o skutkové okolnosti, teda námietky proti skutkovým záverom súdu, ktoré nie je možné na základe dovolania obvineného skúmať (len na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Pokiaľ ide o právne argumenty, namietajúce kvalifikačné nesprávnosti, zmena vývojového štádia trestnej činnosti je prípustná. Ide o ten istý skutok, ktorý bol žalovaný, a to ako kvalifikovaný vo vyššom vývojovom štádiu (vo vyššom vývojovom štádiu je pri úmyselnom trestnom čine vždy konzumované vývojové štádium nižšie). Popis skutku sa vzťahuje na oba trestné činy, spáchané v jednočinnom súbehu (z hľadiska ich zákonných znakov).

Pokiaľ ide o štádium prípravy a okolnosť, že k rozsudkom popísaným konaniam a opomenutiam

dovolateľa (už v minulosti) došlo, platí, že ak by pri správnej právnej kvalifikácii malo ísť o vyššie vývojové štádium, išlo by o kvalifikačné porušenie zákona v prospech obvineného, čo nie je možné pri dovolaní podanom v jeho prospech zohľadniť (v zmysle ustanovenie § 385 ods. 2 Tr. por., ktoré je tiež výrazom zákazu zmeny k horšiemu).

Navyše, v skutkovej vete popísané predloženie nesprávnych alebo neúplných dokladov je z hľadiska ustanovenia § 261 ods. 1 Tr. zák. konaním, ktoré ešte len smeruje k spôsobeniu následku (v tomto prípade sprenevery), ktorým až je trestný čin dokonaný - išlo by tu len o nesprávnu špecifikáciu právnej vety vo vzťahu k štádiu prípravy, čo nie je dôvodom na zrušenie (inak v tomto smere kvalifikačne správneho) rozhodnutia. Rovnako to platí i o okolnosti nepoužitia (v tomto prípade použiteľnej) kvalifikačnej formulácie „neposkytne povinné údaje“, ktoré (takto charakterizované) opomenutie k spôsobeniu následku rovnako ešte len smeruje.

Za spreneveru sa považuje každé použitie poskytnutých prostriedkov na iný než určený účel (účel vo všetkých jeho vopred zadefinovaných komponentoch), čo je konformné i interpretačnému ponímaniu v zmysle § 213, § 130 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. (aj keď platí, že tieto ustanovenia sú oproti ustanoveniu § 261 Tr. zák. aplikačne samostatné).

Konanie uvedené v prvej časti ustanovenia § 261 ods. 1 Tr. zák. („Kto použije alebo predloží falšovaný, nesprávny alebo neúplný výkaz alebo doklad, alebo neposkytne povinné údaje, alebo použije prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskej únie, z rozpočtu spravovaného Európskou úniou alebo v zastúpení Európskej únie na iný účel, ako boli pôvodne určené“) môže vo všeobecnom vyjadrení smerovať buď k sprenevere (výraz „umožní“ neznamena ďalšie, budúce konanie, teda iný skutok, nakoľko ide o skutkovú podstatu len pre jeden - posudzovaný skutok), alebo k protiprávnemu zadržaniu rozpočtových prostriedkov. V prípade použitia prostriedkov na iný než určený účel došlo automaticky k sprenevere, v prípade skôr uvedených dokladových manipulácií alebo neposkytnutia povinných údajov môže dôjsť k sprenevere alebo k protiprávnemu zadržaniu prostriedkov, ako je uvedené vyššie.

Zveľadenie majetku dotknutej obchodnej spoločnosti, namiesto použitia prostriedkov výhradne pre verejný sektor, znamená na strane subjektov, ktoré poskytli finančné zdroje škodu, ktorej výška zodpovedá sume neoprávnene (vo vyššie uvedenom zmysle) poskytnutých prostriedkov (škoda na strane jednej zodpovedá obohateniu na strane druhej). V štádiu prípravy ide o čerpanie / poskytnutie, ku ktorému ešte len malo dôjsť (výška škody alebo rozsah činu je takto kvalifikovateľný aj v uvedenom štádiu) - dotknutý moment je v rozsudku zadefinovaný parametrami podpísanej zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku.

Či k vyššie uvedenému efektu neoprávneného zveľadenia (namiesto riadneho použitia) došlo, je vecou hodnotenia dôkazov a v nadväznosti na to skutkovou otázkou, ktorá je v skutkovej vete právoplatného rozsudku vyjadrená jednoznačne. O nemožnosti preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku sa už toto odôvodnenie vyjadriло.

Údajné nereagovanie súdov v ich rozhodnutiach na obhajobné tvrdenia dovolateľa je vecou interpretácie odôvodnenia týchto rozhodnutí, ktoré sa však vysporiada s jednotlivými kvalifikačnými momentmi aj v súvislosti s obranou obžalovaného. Nie je pritom potrebné reagovať na všetky obhajobné a odvolacie námietky, ale len na tie, ktoré sú z hľadiska rozhodovania o vine (a treste) skutkovo a právne podstatné.

K priebehu verejného zasadnutia o odvolaní - o odvolaní sa bude rozhodovať znovu, skorší (tomu zodpovedajúci) procesný úkon, resp. jeho priebeh, je teda neaktuálny (rozhodnutie bolo zrušené bez ohľadu na tento priebeh). Nad rámec uvedeného, na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa prednáša konečný návrh, nie záverečná reč (tá prináleží konaniu hlavného pojednávania), a v tomto ohľade bol postup predsedníčky senátu správny.

Pokiaľ ide o tvrdené hodnotenie dôkazov súdmi len v neprospech obžalovaného, hodnotenie dôkazov (ako už bolo uvedené) dovolaciemu súdu pri dovolaní obvineného (ani generálneho prokurátora)

neprisľúcha.

V ostatnom je potrebné poukázať na odôvodnenie rozhodnutí súdov prvého stupňa a odvolacieho súdu.

Na podklade týchto úvah dovolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, z ktorého aj vyplýva ďalšie prerokovanie veci odvolacím súdom v potrebnom rozsahu a viazanosť právnym názorom dovolacieho súdu (§ 391 ods. 1 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.